

de Lønninger, der have Betydning for de ældste Sergenter med fra 10—15 Aars Tjenestetid, maa det siges at være en beskeden Lønning, naar man foreslaar 1,030 Kr., for de ældste Oversergenter med over 20 Aars Tjeneste 1,400 Kr. og for Stabssergenter med over 20 Aars Tjeneste lidt over 1,500 Kr. Underofficererne danne jo en saa udmærket Støtte for vore Afdelinger, at vi maa gøre, hvad vi kunne, for at holde paa dem. Jeg har et ganske godt Kendskab til Underofficererne fra min Militærtjeneste ved forskellige Afdelinger, som Løjtnant ved 1ste Bataillon, som Kapitajn ved 18de og som Chef for 2den Bataillon, hvor der var et stort Underofficerskorps, og jeg har det Indtryk af Underofficererne, at det er ihærdige, dygtige og elskværdige Folk. Naturligvis kan man sige, at der er enkelte braadne Kar overalt, men naar der særlig blev hentydet til, at Behandlingen af Mandskabet undertiden ikke var god, saa vil jeg sige, at det er noget, der ikke bliver taalt i Hæren, saa at den Underofficer, der gør sig skyldig i barbarisk Behandling, som det blev sagt, kommer til at lide sin Straf derfor (og vor Lovgivning er meget streng paa dette Punkt), netop fordi ikke alene Lovgivningen, men ogsaa Hærens Befalingsmænd ere klare over, at det ikke gaar an at behandle de værnepligtige saaledes, som det ofte skete i gamle Dage, før Indførelsen af almindelig Værnepligt, thi det vilde nu til Dags være en Umulighed. Gennemgaaende ere Underofficererne, og det gælder særlig i de senere Aar, gaaede saa betydelig frem i Kundskab og Dannelse, at der som sagt er al Anledning til at støtte dem. Jeg anbefaler derfor dette Lovforslag varmt til det høje Ting.

Bjerre: Det var en Udtalelse af det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer), der foranledigede mig til at begære Ordet. Han udtalte, at Militærskolen og Soldaterlivet kunde have en vis gavnlig Indflydelse paa den unge. Det vil jeg tillade mig at nedlægge en ganske stille Protest imod. Jeg tror ikke, at Soldateruddannelsen har en gavnlig Indflydelse paa de unge, tværtimod tror jeg snarere, at den har en skadelig Indflydelse. Hvis man vil spørge ud i de tusind Hjem i Danmark, skal man faa at høre, at det er med Sorg og med blandede Følelser, at de lade deres Børn gaa ud og blive Soldat. Hele Aanden i Soldaterlivet — uden at jeg derfor vil kritisere nogen en-

kelt — med Kasernelivet, og hvad dermed følger, kan aldrig øve nogen heldig Paa-virkning paa de unge. Det ærede Medlem siger, at de faa Gymnastik og Øvelser i Tjenesten, men den Gymnastik kunne de lettere faa ved at gaa hjemme. Dette, at de lære at springe adræt og lære at lyde paa Bekostning af, at Personligheden gaar fløjten, sætter jeg ikke nogen som helst Pris paa. Jeg protesterer mod, at Soldaterlivet skulde være en Slags Højskole for den danske Ungdom, det er saare langt fra, det er noget, der gør mere Skade end Gavn.

Om selv Sagen skal jeg for øvrigt sige, at jeg har ikke noget imod, at Underofficererne faa bedre Kaar, men der er dog en Ting, der undrer mig, og det er, at den højtærede Krigsminister og det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen) og enhver anden af Officererne, der tager Ordet, i allerhøjeste Grad roser Underofficersstandens Dygtighed og Kundskabsfyldte. Jeg er selvfølgelig glad ved, at det er saa godt og skønt, men hvorfor skulle vi saa have et saadant Kastevæsen mellem Officerer og Underofficerer, hvorfor kunne Officererne saa ikke leve sammen med disse unge, dannede, intelligente Underofficerer, hvorfor skal der saa være to Kaster, mellem hvilke der er saa dybt et Skel, at hvis en gammel Stabssergent vover at sætte sig ved Siden af en ung Løjtnant, kan han faa en meget stærk Røffel og maaske Straf? Saa længe Forholdene ere saaledes, er det ikke vel muligt for en ærekær Mand at være i en saadan Stilling. Er det derimod Mening, at man — jeg adresserer det til Krigsbestyrelsen — alvorlig vil lette Tilgangen af Underofficerer til Hæren, maa man søge at gøre det saaledes, at Underofficererne ikke ved enhver Lejlighed faa at mærke, at de ere ligesom en lavere Kaste end Officererne. Selv om det ikke kan ske paa en Gang, maa man se at gennemføre det efterhaanden og ogsaa se at faa Love gennemført, som kunne bidrage til at løse disse Baand og gøre Forholdene friere, f. Eks. ved at gøre Pensionsvæsenet ens for Officerer og Underofficerer. Man maa altsaa tilstræbe, at der ikke vedbliver at være et saa forfærdelig dybt Skel mellem disse to Kaster ligesom mellem Kasterne i Indien, hvor det jo er saadan, at naar den ene rører ved den anden, visne dens Hænder, der er højest i Rang. Saa længe det er, som det er, skulle de Herrer vel vogte sig for at